

D ů v o d y:

V zákoně ze dne 18. února 1878, čís. 30 ř. zák. o vyvlastnění pro zřízení a provoz drah uvádí se (§ 30 zákona) vrchní zemský soud jako stolice rekursní; to odpovídalo arcíř postupu stolic, který v době vzniku tohoto zákona dle tehdejších jurisdikčních předpisů platil, neboť vrchní zemský soud byl tehdy povolán rozhodovati jakožto rekursní stolice o všech rekursech bez rozdílu, týkaly-li se usnesení okresních soudů či soudů sborových. V tomto poměru stolic nastala však změna uzákoněním jurisdikční normy ze dne 1. srpna 1895, čís. 111 ř. zák., dle níž rozhoduje nyní v druhé stolici o rozsudcích a usneseníh okreseh soudů příslušný krajský a zemský soud (§ 3 j. n.) a o rozsudcích a usneseníh krajských a zemských soudů vykonávajících soudnictví v první stolici, vrchní zemský soud (§ 4 j. n.). O tom nesmí mýlití čl. VIII. odstavec čtvrtý uvozovacího zákona k jurisdikční normě, jímž shora citovaný zákon byl v platnosti zachován, neboť z doslovu tohoto článku jest zřejmým smysl zákona, že má sice na dále zůstatí při příslušnosti soudů v případech tohoto vyvlastnění, ovšem ale při změněném poměru stolic, který citovanými předpisy nové jurisdikční normy byl zaveden. Zachována byla v platnosti tedy jen věcná a místní příslušnost soudů k rozhodování v tomto vyvlastňovacím řízení, nebylo však úmyslem tohoto zákonného předpisu nadále zachovati též někdejší příslušnost vrchních zemských soudů jako stolic rekursní jako výjimku z obecného instančního poměru soudů cit. předpisy §§ 2—4 j. n. nově upraveného. (Srv. komentář Neumann I. strana 20 a rozhodnutí vídeňského nejvyššího soudu Gl. U. n. ř. I 144, Právník 1899 strana 401, Boubela: Zprávy 1899 strana 191). Napadené usnesení je tedy vydáno rekursním soudem v tomto případě absolutně nepřislušným a důsledkem toho zmatečné, pročež bylo je z podnětu podaných stížností pro tuto vadu z moci úřední zrušiti a usnėti se, jak shora uvedeno.

Čís. 5324.

K dobrovolnému zrušení akciové společnosti jest třeba svolení berní správy, třebas společnost vznikla teprve po vydání zákona ze dne 17. února 1920, čís. 134 sb. z. a n.

(Rozh, ze dne 2. října 1925, R I 817/25.)

Rejstříkový soud vyhověl opovědi akciové společnosti, by do rejstříku bylo zapsáno, že na základě usnesení valné hromady akciové společnosti byla akciová společnost zrušena a vstoupila do likvidace. Rekursní soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že akciové společnosti uložil, by ve lhůtě, která jí bude dána rejstříkovým soudem, předložila osvědčení příslušné berní správy, že tato nenamítá ničeho proti zrušení společnosti, jinak by po marném uplynutí lhuty zápis zrušení a likvidace firmy byl vymazán a původní stav obnoven. **D u v o d y:** Dle §u 8 zákona ze dne 17. února 1920, čís. 134 sb. z. a n. a odstavce I. nařízení ze dne 20. dubna 1920, čís. 259 sb. z. a n. mohou

býti usnesení o zrušení společnosti zapsána do rejstříku obchodního jen tehdy, vykáže-li se společnost osvědčením příslušné berní správy, že tato proti zrušení společnosti nečiní námitek. Tomuto požadavku v tomto případě nebylo vyhověno a neměl důsledkem toho zápis zrušení a likvidace společnosti býti povolen.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D u v o d y:

Dle §u 8 zákona ze dne 17. února 1920, čís. 134 sb. z. a n. jest k dobrovolnému zrušení společnosti zapotřebí svolení berní správy, příslušné ku zajištění dávky z majetku. Společností takovou jest dle článku I. prováděcího nařízení k tomuto zákonu ze dne 20. dubna 1920, čís. 259 sb. z. a n. také akciová společnost. Zrušení společnosti jest dle téhož článku nařízení dobrovolným, děje-li se dobrovolným usnesením účastníků (akcionářů), a může býti zapsáno do obchodního rejstříku jen tehdy, vykáže-li se společnost osvědčením příslušné berní správy, že tato proti zrušení nečiní námitek. Akciová společnost, o niž jde, usnesla se na zrušení a likvidaci na valné hromadě dne 23. února 1925 všemi hlasy přítomných akcionářů, tedy dobrovolně ve smyslu §u 8 cit. zákona a článku I. prováděcího nařízení a byla proto povinna, by při opovědi zápisu zrušení vykážala souhlas berní správy, a neměl rejstříkový soud před tímto osvědčením zápis povolit. Jest nerozhodno, že se rekurující společnost ustavila teprve na základě výnosu ministerstva vnitřního ze dne 19. srpna 1920, tedy po vydání oněch předpisů, neboť zákon nečiní rozdíl. Rovněž nelze dovoditi z účelu zákona — zajištění dávky z majetku — že společnosti, vzniklé v této pozdější době nejsou povinny, by si zjednaly souhlas berní správy ke svému zrušení, neboť může se na příklad státi, že jde o podnik, jehož nabytelný majitel od předchůdce, jemuž byla dávka z majetku předepsána a za kterou do jisté míry ručí nový nabyvatel (§ 8 druhý odstavec zákona čís. 134/1920). Musí proto býti berní správě v každém případě zrušení společnosti umožněno, by zařídila, čeho třeba k zajištění dávky. A k tomu směřuje právě zákonný předpis svrchu vytčený.

Čís. 5325.

Zápis předmětu obchodu není sice při komanditní společnosti obligatorním, dojde-li však k němu, musí býti pravdivým. Pokud nelze zapsati »bankovní« a »směnárenskou živnost«.

(Rozh. ze dne 2. října 1925, R I 818/25.)

Rejstříkový soud zamítl žádost firmy »K. a spol., komanditní společnost,« by byla zapsána jako nový předmět podniku bankovní a směnárenská živnost, ježto dle sdělení obchodní a živnostenské komory firma »K. a spol., komanditní společnost« provozuje jen obchod s losy, zejména prodej losů na splátky, vzhledem k čemuž by nebyl opověděný předmět podniku pravdivým. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.